

Arrest

nr. 155 240 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2015 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.2 Op 12 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 13 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2014 werd ingediend door:

Naam: C(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om aan te tonen dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon werd een attest van onvermogen op naam van betrokkene uit Marokko voorgelegd alsook het bewijs van een doorlopende opdracht twv 300 euro/maand en het bewijs van overschrijving van die bedragen vanaf 1.06.2014, rekeninguittreksels van tevoren waaruit blijkt dat maandelijks 300 euro werd afgehaald van de rekening alsook een attest van het ocmw.

Wat betreft het bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, blijkt dit bewijs te zijn opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene en niet gelegaliseerd te zijn door de Belgische ambassade. Dit kan uiteraard niet als voldoende bewijs worden aanvaard. Het hoort een attest te zijn waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen. De verklaring op eer vermeldt bovendien niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. De doorlopende opdracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 300 euro overmaakt aan betrokkene dateert eigenlijk pas uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef en een aanvraag 9bis had ingediend. Aan de hand van de voorgelegde documenten is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene reeds materieel/financieel afhankelijk was van in het land van herkomst.

Het spreekt voor zich de periode waarin betrokkene wel 300 euro/maand ontving niet in aanmerking kan worden genomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat rechten kunnen ontleend worden aan een situatie die betrokkene voor zichzelf in België heeft gecreëerd, net door naar België te komen en (gedeeltelijk) in illegaal verblijf te verkeren.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per bode op 16 juni 2015 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting van 17 september 2015 bevestigt de verwerende partij dat zij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit doch verblijft reeds geruime tijd samen met zijn adoptiemoeder in België. Zijn moeder heeft de Belgische nationaliteit.

Op 18.11.2014 deed verzoeker dan ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker echter dd. 12.05.2015 de beslissing dd. 13.05.2015 ontving waarbij haar verblijf geweigerd werd.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert: (...)

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC (Brussels, 2.7.2009 COM(2009) 313 final) alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Betrokkene legt verschillende documenten voor om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen tussen hem en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Verzoeker legde allereerst een attest van onvermogen op naam van verzoeker uit Marokko voorgelegd. Dienst Vreemdelingenzaken stelt met betrekking tot deze documenten het volgende:

“Het bewijs blijkt opgesteld te zijn op basis van verklaringen van betrokkene en niet gelegaliseerd te zijn door de Belgische ambassade.”

Voorts legde verzoeker ook het bewijs voor van een doorlopende opdracht ter waarde van 300 euro/maand dat wordt overgemaakt aan hem door de referentiepersoon.

Dienst Vreemdelingenzaken stelt met betrekking tot deze documenten het volgende:

“De doorlopende opdracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 300 euro overmaakt aan betrokkene dateert eigenlijk pas uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef en een 9bis aanvraag had ingediend. Aan de hand van voorgelegde documenten is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene reeds materieel/financieel afhankelijk was van in het land van herkomst.

Het is overigens duidelijk dat referentiepersoon geen enkel belang heeft bij de betaling van de doorlopende opdracht waardoor enkel geconcludeerd kan worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Het is inderdaad zo dat de doorlopende opdracht pas actief is sedert het verblijf van verzoeker in België, in Marokko kon verzoeker tevens rekenen op steun van zijn familie . Maar sedert zijn verblijf in België is hij niet tewerkgesteld geweest op dit en kan hij ook niet in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Op dit moment kan er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk onvermogen is en ten laste valt van referentiepersoon.

Artikel 7 van RICHTLIJN 2004/38/EG voorziet er tevens in dat een familielid van een burger van de Unie verblijfsrecht heeft voor meer dan drie maanden wanneer de volgende voorwaarde vervuld worden door de burger van de Unie:

“a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of 29.6.2004 NL Publicatieblad van de Europese Unie L 229/39

c) — indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en — indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland;”

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

Referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 7 van de richtlijn 2004/38, waardoor verzoeker, volgens de richtlijn, recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden. De Belgische wetgeving moet tevens geïnterpreteerd worden conform de Europese regelgeving.

Betrokkene heeft al de moeite van de wereld gedaan om zoveel mogelijk bewijzen binnen te bewaren en te bezorgen. Hij kan niet meer moeite doen. Er staat bovendien in de richtlijn nergens vermeld welke bewijze exact binnen gebracht moeten worden waardoor hier wel degelijk sprake is van onredelijke bewijslast.

Bovendien is betrokkene op heden niet tewerkgesteld waardoor hij niet in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en daardoor wel ten laste moet zijn van iemand.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst.”

3.2 Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, (eerste lid), 3° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 40ter, eerste lid luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- (...)*”

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het motief dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd dient er, aldus de gemachtigde, reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de aanvrager van een verblijfskaart en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat aan de hand daarvan *“helemaal niet (is) aangetoond dat betrokkene reeds materieel/financieel afhankelijk was van in het land van herkomst”*.

De verzoekende partij meent dat de motivering van de gemachtigde geenszins kan worden aanvaard. Zij licht haar standpunt nader toe onder verwijzing naar *“de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG”*, op grond waarvan alle relevante bewijzen in aanmerking zouden moeten worden genomen voor de beoordeling van het ‘ten laste’ zijn. De verzoekende partij geeft aan dat in deze *“richtlijn”* geen voorwaarden worden gesteld aan de manier waarop het ‘ten laste’ zijn moet worden aangetoond en dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden. De verzoekende partij verwijst verder nog naar de richtlijn 2004/38/EG en stelt dat daarin *“nergens vermeld (staat) welke bewijze exact binnen gebracht moeten worden waardoor hier wel degelijk sprake is van onredelijke bewijslast”*.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich als descendant van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – minstens wordt dit niet aangetoond – niet dienstig kan beroepen op de richtlijn 2004/38/EG, die immers slechts van toepassing

is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door de verzoekende partij een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 :

“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

B.59.3 (...)

68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci).”

Zodoende valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Met betrekking tot het eerste door de verzoekende partij voorgelegde document, met name “*een attest van onvermogen op naam van verzoeker uit Marokko*”, dat door de gemachtigde niet aanvaard wordt als bewijs, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar de motivering van de gemachtigde met betrekking tot dit document, maar er verder niet op ingaat. De verzoekende partij doet met dit betoog aldus geen afbreuk aan de door de gemachtigde aangaande dit document gemaakte vaststellingen, zodat zij een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband dan ook niet aannemelijk maakt.

Het bewijs van een doorlopende opdracht ter waarde van 300 euro per maand wordt door de gemachtigde evenmin weerhouden, omdat het slechts betrekking heeft op de periode volgend op de komst van de verzoekende partij naar België en nadat zij hier een aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend. Volgens de gemachtigde spreekt het voor zich dat de periode waarin de verzoekende partij 300 euro per maand ontving niet in aanmerking kan worden genomen en kan er bezwaarlijk gesteld worden “*dat rechten kunnen ontleend worden aan een situatie die betrokkene voor zichzelf in België heeft gecreëerd, net door naar België te komen en (gedeeltelijk) in illegaal verblijf te verkeren*”.

De verzoekende partij betwist niet dat zij slechts van een doorlopende opdracht geniet sinds haar verblijf in België, maar beweert in haar land van herkomst te hebben kunnen rekenen op de steun van haar familie. Verder voert zij aan dat zij in België niet tewerkgesteld is geweest en ook niet in haar eigen levensonderhoud heeft kunnen voorzien. Zij meent dat op dit moment kan geconcludeerd worden dat zij wel degelijk onvermogen en dus ten laste van de referentiepersoon is. Volgens de verzoekende partij is het overigens “*duidelijk dat referentiepersoon geen enkel belang heeft bij de betaling van de*

doorlopende opdracht waardoor enkel geconcludeerd kan worden dat betrokkende ten laste is van de referentiepersoon”.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf erkent dat de doorlopende opdracht slechts betrekking heeft op haar periode in België. Waar zij aangeeft in haar land van herkomst steun van haar familie te hebben genoten, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij van deze vermeende steun op het moment van aanvraag van de verblijfskaart enig bewijs heeft voorgelegd. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na aan te geven op welke manier zij dit bewijs zou geleverd hebben. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden dit element niet in rekening te hebben gebracht bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij op heden niet zou zijn tewerkgesteld en niet in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat de referentiepersoon geen enkel belang zou hebben bij de betaling van de doorlopende opdracht *“waardoor enkel kan geconcludeerd worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon”* en dat zij al de moeite van de wereld zou hebben gedaan om zoveel mogelijk bewijzen te bewaren en te bezorgen en niet meer moeite kan doen, doet geen afbreuk aan de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met name dat de verzoekende partij in gebreke bleef aan te tonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar referentiepersoon van in haar land van herkomst.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG en voert aan dat haar referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet die zijn vastgesteld in voormeld artikel 7, waardoor zij volgens de richtlijn recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in België. In dit verband werpt de verzoekende partij nog op dat de Belgische wetgeving conform de Europese regelgeving moet worden geïnterpreteerd. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat richtlijn 2004/38/EG *in casu* niet van toepassing is, zodat de verzoekende partij zich hierop niet dienstig kan beroepen. Ten overvloed kan nog worden opgemerkt dat dit betoog hoe dan ook geen uitstaans heeft met de kwestie die *in casu* aan de orde is. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband heeft immers betrekking op voorwaarden waaraan de referentiepersoon moet voldoen om zich door een familielid te laten vervoegen of begeleiden, terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op een voorwaarde waaraan de verzoekende partij moet voldoen, met name ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar betoog aangaande dit punt hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting en slechts op summiere wijze concretiseert door op te werpen dat *“de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek (heeft) geleverd naar de situatie van verzoeker”* en dat dit *“onbehoorlijk gedrag uit(maakt) van de Minister van Binnenlandse Zaken”*. Uit hogerstaande uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht is echter gebleken dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, maar heeft geoordeeld dat deze niet aantonen dat de verzoekende partij reeds materieel/financieel afhankelijk was van in het land van herkomst. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE